

MEVLİD KANDİLİ: RESÛLULLAH'I SEVMEK

Çok değerli kardeşlerim, kıymetli misafirlerimiz!

Davetimize icabet ettiniz. Hülâsa, sonuç olarak Allahu Teâlâ hazretleri hepinizden razı olsun.

Mustafa Bey kardeşimize teşekkür ederiz, güzel bir tevafuku açıkladı, hatırlattı. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz, Rebiülevvel ayının on ikisini, Pazar'ı Pazartesi'ye bağlayan gece sabaha doğru dünyaya teşrif eylemişlerdi, doğmuşlardı. Bu miladî takvime göre Nisan ayının bugününe rastlıyordu. Onunu için Diyanet İşleri Başkanlığı bu Nisan ayının Peygamber Efendimizin doğumuna tesadüf eden günü, çevresini Kutlu Doğum Haftası diye yıllardır çeşitli konuşmalarla, güzel faaliyetlerle halka mânevî bakımdan ziyafet olabilecek güzel konuşmacıların konuşmalarıyla kutlatıyor.

Allah razı olsun.

Güzel bir çalışma.

Biliyorsunuz Allahu Teâlâ hazretleri Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimizi âlemlere rahmet olarak göndermiştir;

﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ﴾

Ve mâ erselnâke illâ rahmeten li'l-âlemîne.

Habîbullah, sevgilisi, sevdiği kulu edinmiştir.

Tabii bir müslüman üzerindeki sonsuz lütufları, nimetleri dolayısıyla her şeyi Allah'tan olduğu için şair diyor ki.

Vücûd cûd u ilâhî hayât bahş-i kadîm.

“Varlığımız Allah’ın cömertliğinin bir eseri, hayatımız da Allah’ın ezeldeki ikramı.”

Hayatımızı idâme içinde verdiği nimetler de Allah’ın. Her şeyimiz Allah’ın lütfunun eseri olduğundan elbette sonsuz bir sevgi, saygı ve bağlılık içinde Allahu Teâlâ hazretlerine kulluk etmeye çalışmamız lazım. Bu çok net, çok aşikâr bir husus. Ve Allahu Teâlâ hazretlerinin sevdiği her şeyi sevecek, sevmediği her şeyi de sevmeyecek olduğunu anlayacak bir idrak seviyesine ulaşmış olma-

mız lazım. Bu, zevkimizin ilâhîleşmesi, zevk-i selîmimizin çok yüksek bir ilahî seviyeye ulaşması demektir.

Bir insan, Allah'ın sevdiğini Kur'ân-ı Kerîm'de bildirdiği sevdiği şeyleri sevebiliyorsa, onlara âşık olabiliyorsa; Allah'ın sevmeyişi şeyleri zâhiri ne kadar boyalı da olsa, süslü de olsa, onların çirkinliğini basîret gözüyle görebiliyor ve onları sevmeyebiliyorsa; demek ki zevki ilahîleşmiş, çok yüksek seviyeye ulaşmış demektir.

Allahu Teâlâ hazretleri Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimizi habîbullah edindiğine, sevgilisi edindiğine göre; eş-refü'l-verâ, ekremü'r-rusûl, seyyidü'l-evveline ve'l-âhirîn; yani peygamberlerin en kerimi, en asili, mahlûkatın en şereflişi, peygamberlerin seyyidi olarak yarattığına göre; her bakımdan insanların en yükseği ve âhîrette de makamların en yükseği olan Makâm-ı Mahmûd'un sahibi kıldığına göre; bir müslümanın imanının göstergesi Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimize bağlılığının, sevgisinin muazzam bir aşk derecesine gelmesiyle ancak oradan anlaşılabilir. Gösterge-

nin ibresi ne kadar bu konuda yüksekteyse kendisinin irfanının, imanının o kadar kuvvetli olduğu ortaya çıkar.

Bu bir tabii husustur. Çünkü Allahu Teâlâ hazretleri onu huluk-u azîm, en güzel ahlak üzere yaratmıştır. Halkını ve hulukunu, bedenini ve ahlâkını en güzel kılmıştır.

a. Peygamber Efendimizin Şemâli

Bedevîlerden birisi Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimizin yüzündeki o muazzam, muhteşem nuru ifade etmek için, “Resûlullah’ın yüzü kılıç gibi parlıyordu.” deyince, karşısındaki diyor ki; “Ne kılıç gibi? Ay gibiydi, güneş gibiydi Resûlullah’ın yüzü.” diyor.

Yüzü öyle güneş gibiydi, dişlerinden ışıklar saçılırdı, pırıl pırıldı. Herşeyi son derece güzeldi. Ve Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimizi göremeyen insanlara, gören ashabın *rıdvânullahi teâlâ aleyhi ecmaîn* anlatmasında veciz bazı cümleler var, onları nakletmek istiyorum.

Hazreti Ali Efendimiz, [Peygamber Efendimizin] şemâli hakkında bilgi verdiği hadîs-i şerîfinde buyuruyor ki;

مَنْ رَأَاهُ بَدِيهَةً هَابَةً

Men reâhu bedîheten hâbehû...

“Resûlullah Efendimizle hiç karşılaşmamış insan ilk defa onun meclisine girer de onu görürse heybetten kendisine böyle bir ürperti gelirdi, titremeye başlardı.”

Resûlullah'ın muhteşem mehâbetinden, muazzam saygınlığından kendisine bir heybet gelirdi, üzerine bir dehşet düşerdi, tir tir titrerdi. Ama korkudan değil de sevgiden, hayranlıktan olan birşey.

Men reâhum bedîheten. “Birden böyle gören, ilk defa gören, aşikâre ilk defa gören böyle bir duygu içine düşerdi.” Çünkü Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz son derece tesirli bir görünüşe sahipti.

Medine-i Münevvere'nin âlimlerinden, yahudi âlimlerinden, hahamlarından Abdullah b. Selâm Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimizin Medîne-i Münevvere'ye teşrifini duyunca ve hakkında da bir peygambermiş, bir peygamber bu şehre gelmiş diye rivayetleri duyunca merakından ve âlim olduğu için tahkik etmek istediğinden Peygamber

sallallahu aleyhi ve sellem Efendimizin toplantı yaptığı yere geldiği zaman, ilk girdiği zamanki intibalarını şöyle anlatıyor;

Fe-izâ vechühû leyse bi-vechi kezzâb.
“Bir de baktım ki ne göreyim, yüzü pırıl pırıl. Hiç de öyle boştan iddia edecek, yalan söyleyecek bir insan yüzü değil.”

Yani henüz daha müslüman olmamış bir insanın Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimizin toplantısına gelip de baktığı zaman ilk intiba. Yüzünde öyle bir asâlet, öyle bir necâbet, öyle bir nurâniyet var ki yani henüz daha müslüman olmamış bir insan, “Bu insan yalan söyleyecek bir insan değil, bu insan boş konuşacak bir insan değil, bu insan kuru bir iddiayla ortaya çıkacak bir insan değil.” diyor.

Sonra tabii Abdullah b. Selâm müslüman oldu *radıyallahu anh.* Allah şefaatine erdirdin. Başka yahudi âlimleri hakikati inkâr ettiği, kabul etmediği zaman o çıktı; “Yâ Resûlallah! Sen haklısın. Tevrat’ta Musa *aleyhisselam*’ın bahsettiği âhir zaman peygamberi sensin.” dedi, müslüman oldu. Ebedî saadeti kazandı, kaçırmadı.

مَنْ رَأَاهُ بِدِيهَةٍ هَابَةٍ، وَمَنْ خَالَطَهُ مَعْرِفَةً أَحَبَّهُ، يَقُولُ
نَاعِيْتُهُ: لَمْ أَرَ قَبْلَهُ وَلَا بَعْدَهُ مِثْلَهُ.

Men reâhü bedîheten habehû. "Kim onu ilk defa görürse heybeti, Resûlullah'ın heybeti onu tesir altına alırdı, insana bir ürperti gelirdi." *Ve men hâletahû mârifeten.* "Kim onunla şöyle biraz daha fazla bulunur, sohbetine biraz iştirak eder, konuşmasını dinler, hayatını biraz daha yakından izlemek imkânını bulursa." *Ve men hâletahû mârifeten.* "Onunla bilgi bakımından, böyle bir arada bulunmakla onu daha tanımak imkânına kavuşursa." *Ehabbehû.* "Mümkün değil, sever. Başka bir duygu mümkün değil severdi, sevmek zorunda kalırdı."

Çünkü Resûlullah'ın böyle bir cemâli vardı. Yusuf *aleyhisselam*'ın cemâli meşhurdur ama Resûlullah Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem*'in cemâli başka bir anlamlı cemâl idi.

Yekûlü nâ'itühû lem era kablehû ve lâ ba'dehû mislehû. "Onu anlatan ancak şöyle anlatabilirdi." diyor Hazreti Ali Efendimiz. *Lem era kablehû ve lâ ba'dehû.* "Ne ondan

önce nede ondan sonra." *Mislehû*. "Onun gibisini görmedim. O bir taneydi."

Eşsiz, emsalsiz bir cemâle, güzelliğe sahipti. Halkı güzeldi, huluku güzeldi. Adı güzeldi, kendi güzeldi. Böyle bir Peygamber-i Zîşân'ın elhamdülillah ümmetiyiz.

Allaha hamd ü senâlar olsun.

Peygamber-i Zîşân'ımız bir hadîs-i sahîhinde buyuruyor ki;

« وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّىٰ أَكُونَ
أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ وَالِدِهِ وَوَلَدِهِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ »

Vellezî nefsi bi-yedihî. "Canım, nefsim kudretinin elinde olan Allah'a yeminler olsun ki." *Lâ yü'minü ehadüküm*. "Sizden biriniz gerçek bir mü'min olma derecesine yükselemez, kavuşamaz, erişemez." *Hattâ ekûne ehabbe ileyhi min vâlidihî ve veledihî ve'n-nâsi ecmaîn*. "Ben ona babasından da, evladından da, başka sevilebilecek ne kadar insan varsa hepsinden de daha sevgili olmadıkça, bu duyguyu yakalayamadıkça, Resûllullah'ı böyle sevemedikçe gerçek mü'min olamaz."

buyuruyor, yeminle başladığı bir hadîs-i şerîfte böyle bildiriyor.

İşin aslı, künhü, esası, Müslümanlığın özü, ruhu budur. *Lâ ilâhe illallah* diyoruz, arkasından *Muhammediün Resûlullah* demeden iman tamam olmuyor. Çünkü Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in Allah tarafından kendisine bildirilen bilgileriyle biz Allah'ı da tam, başka milletlerin şaşıracağı noktalarda şaşırmadan doğru bir mârifetle tanıma imkânına oradan sahip olabiliyoruz, doğru bir dine öyle sahip olabiliyoruz.

Onun için Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimizin sevgisinin, muhabbetinin gönüllerimizde cûşa ve hurûşa gelmesi lazımdır. Bundan başka bir gösterge yoktur, çalışmayı bu tarzda yapmak, ibadeti böyle yapmak lazımdır. Bu güzel seviyeyi yakalamaya, bu güzel seviyeye ulaşmaya çalışmak lazımdır. Tabii Allah sevgisinin de, Resûlullah sevgisinin de yolu ilm-i tasavvufta anlatılıyor. Yani Allah'ın mârifetine ve muhabbetine ulaşmanın, Resûlullah'ı sevmenin, tanımanın ve ona kavuşmanın ve onunla manevî irtibat kurmanın yolu, yönü, metodu, yöntemi ve

çaresi tasavvuftadır, tasavvufî çalışmalardadır, tasavvufun anlattığı çalışmalardır.

Allahu Teâlâ hazretleri biz âciz nâciz kullarını, lütfuyla mademki âlemlere rahmet olarak peygamberini göndermiştir, yine bize rahmeti eseri olarak kâmil mü'min olma durumuna vasıl eylesin. Aşağı seviyelerde bırakmasın. Gözümüzü perdeli, gönlümüzü paslı bırakmasın. Gönlümüzün pasını izâle eyleyip basîretimizi güşâde eylesin. Mârifetine, muhabbetine gönlümüzü mahal eylesin. Aşkına, mârifetine mazhar eylesin. Resûlullah'ın sevgisini gönlümüze ilkâ eylesin. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimizin sünnetine sarılarak yaşamayı, ümmetine en güzel hizmet etmeyi nasîb-i müyesser eylesin.

Kısaca söylememiz gerekirse, tabii Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimizin muhabbetine mazhar olmanın yolu, rızasına mazhar olmanın, sevdiği razı olduğu bir ümmet olmanın yolu sünnetine uymaktır. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimizin sünnetine hüsn ü ittibâ eden, sünneti seniyyesi yolunda yürüyen Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimizin iltifatına

nâil olur, mazhar olur, *fenâ firresûl* makâmına ulaşır, Resûlullah Efendimizin sevdiği razı olduğu bir insan olabilir. Onun için bid'atların her çeşidinden kaçınmaya, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimizin sünnetine sımsıkı temessük eylemeye gayret etmemiz lazım.

Biliyorsunuz hadîs-i şerîflerde müjdenmiştir, ihtar edilmiştir, ihbar eyleneştir; “Ümmetin fesada uğradığı zamanda Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimizin sünnetine sarılıp onunla yaşayan, onu yaşatan, onu ihya eden kimselere yüzlerce şehit sevabı verilecektir.”

Onun için Allahu Teâlâ hazretleri tevfikini refik eylesin. Harekât ve sekenâtımızda, ibadet ve taatımızda, hayrât u hasenâtımızda, her çeşit sosyal faaliyetlerimizde sünnet-i seniyyeye uymayı, onu ihya etmeyi Allahu Teâlâ hazretleri cümlemize nasip eylesin.

b. Rasulullahın İltifatına Mazhar Olmanın Yolu : Çokça Salavat Getirmek

Şahsen Resûlullah'ın iltifatına mazhar olmanın bir başka yolu da; Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimize çok salât u

selâm getirmektir. Bu akşamın hatırası olarak, zaten o tesbihi çeken kardeşlerimiz vardır da çekmeyen kardeşlerimiz varsa günde 100 defa Peygamber Efendimize salât u selâm getirmek yadigâr olsun bu akşamdan, bu doğum, mevlid gecesinen, bu kandilden bu akşamdan yadigâr olsun. Hepiniz hergün bundan sonra Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimize ve âline, ashâbına, etbâına, ahabbına, ihvânına 100 salât u selâm getirmek işini bırakmayın, vazifeniz olsun. Hergün Efendimize 100 salât u selâm getirin.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimizin bir hadîs-i şerîfini daha size müjde olarak nakletmek isterim.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz bir konuşmasında buyurdular ki;

«وَدِدْتُ أَنِّي قَدْ رَأَيْتُ إِخْوَانَنَا». قَالُوا يَا رَسُولَ اللَّهِ،
أَلَسْنَا إِخْوَانَكَ؟ قَالَ: «بَلْ أَنْتُمْ أَصْحَابِي وَإِخْوَانِي
الَّذِينَ لَمْ يَأْتُوا بَعْدُ وَأَنَا فَرَطُهُمْ عَلَى الْحَوْضِ

[*Vedidtü ennî kad raeytü ihvânenâ.*]

“Ah ne olaydı ihvanıma kavuşaydım!”

İhvân biliyorsunuz “kardeşler” demek.

“İhvânıma kavuşsaydım ah!” diye bir istek beyan eyledi.

Ashâb-ı kirâm şaşırıldılar, dediler ki;

Yâ Resûlallah elesnâ ihvâneke. Yani, “Biz senin ihvânın değil miyiz? Din yolunda kardeşlerin değil miyiz? İhvânın sayılmıyor muyuz biz? Bizim aramızda değil misin? Kime kavuşmak istiyorsun? Kimler bu ihvân?”

Dedi ki, buyurdu ki Peygamber Efendimiz;

Bel entüm eshâbî. “Hayır, siz ihvânım değilsiniz. Siz benim ashâbımsınız.”

Benim sohbetime ermişsiniz, en büyük şerefi kazanmışsınız, benim meclis-i irfânımdan istifade ediyorsunuz, benim sayemde manevî derecâta nâil oluyorsunuz. Siz ashâbımsınız.

“Benim ihvânım o kimselerdir ki; benden asırlarca sonra dünyaya gelecekler ama beni görmek için evlatlarını, hanımlarını, ailelerini, mallarını mülklerini fedâ etmek isteyecekler, öyle bir sevgiyle beni sevecekler. İşte ihvânım onlardır.” buyurdu.

Allahu Teâlâ hazretleri bizleri Peygamber Efendimize ihvan eylesin. Allah hepinizden razı olsun.

es-Selâmü aleyküm ve rahmetullâhi ve berakâtüh.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

22 Zilka'de 1415 / 21.04.1995

Ticaret Odası/ Kayseri

[Bütün MÜBAREK GÜN VE GECELER SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

